

[Rosing.]

tilskud og lån til sådanne fra statskassen. Så vidt mig bekendt er denne bestemmelse trådt i kraft for 4-5 år siden. For en befolkning, der vil bygge et møde- og forsamlingshus, kommer det i høj grad an på, om man har kunnet samle et så stort beløb, at låneansøgningen kan ventes bevilget. Tillige må man være klar over, at byggeriet i Grønland er dobbelt så dyrt som hernede, således at man nødvendigvis må indsamle et dobbelt så stort beløb til eget indskud som det, der skal samles til en tilsvarende bygning hernede.

Folk hernede må ikke få den opfattelse, at vi er blottet for ethvert initiativ i så henseende. Det tager bare for os mange år at samle en startkapital til et sådant mål. Som eksempel kan jeg nævne, at vi i Godthåb har samlet 120 000 kr. til et nyt forsamlingshus ved 20 års utrætteligt arbejde. Sådant gør man også andre steder i Grønland. Det er store sale, vi mangler — i øvrigt til mange andre formål end netop det, jeg har omtalt nu. De fleste eksisterende forsamlingshuse er for små og utidssvarende og så overbelastede, at de ikke kan indrettes til fritidshjem og hobbyværksteder for ungdommen.

De spørgsmål, jeg her har berørt, gælder kun for nogle af byerne, hvis indbyggertal er svulmet op i løbet af de sidste år, de byer, hvortil ungdommen fra udsteder og bopladser rejser hen dels for at få bedre indtjeningsmuligheder, dels fordi de er tiltrukket af bylivet. Det er klart, at procenten af aldersklasserne fra 14 til 21 år af den grund er betydeligt større, end hvad der er normalt i sådanne byer andre steder.

Det, som vi, der vil gøre noget for byernes ungdom på dette arbejdsområde, hver gang støder panden imod, er mangelen på disponible lokaler. Det kan jeg, som i en årække har ledet det lokale kulturelle arbejde og virket som kommunalbestyrelsesformand, fuldt ud bevidne rigtigheden af. Vi har kvalificerede personer i byerne, der gerne vil gøre en indsats i fritidshjemsarbejdet og i arrangement og ledelse af et eller flere hobbyværksteder. Situationen er akut, men den er i sin behandling blevet overskygget af andre store problemer. Den kræver en hurtig handling ved specielle foranstaltninger og tåler ikke en henlæggelse til den

almindelige behandling, som den højtærede ministers svar gik ud på.

Aksel Larsen: Jeg må vel hellere, inden det bliver glemt, sige et par ord i anledning af den voldsomme svada om min fortid, som det ærede medlem hr. Fuglsang afleverede. Jeg har ingen sinde forsøgt at løbe fra min fortid eller fra noget, jeg har sagt og skrevet tidligere; men jeg vil ikke forpligte mig til, og jeg har aldrig forpligtet mig til altid og hele livet at fastholde samme holdning, som jeg engang har haft. Jeg tror, man har mulighed for at lære.

Det kan naturligvis glæde mig, når det ærede medlem hr. Fuglsang nu citerer min Odensetale i 1938 og er så glad for den og tager det som bevis for, at det parti, på hvis vegne han endnu kan stå herinde og tale, er et dansk parti. Det kan kun glæde mig, efter at jeg for et år siden i det kommunistiske partis såkaldte teoretiske tidskrift læste en artikel af Ib Nørlund om, at den samme Odensetale var en uhyggelig revisionistisk tale. Jeg håber, at de to partifæller finder ud af, hvem af dem der har ret, om jeg skal roses for Odensetalen eller skældes ud. Jeg ved meget vel, hvad jeg sagde i 1948, og når det ærede medlem hr. Fuglsang stiller det sådan op, at udviklingen vel ikke siden har forandret sig, for også dengang havde man atomvåben, og kommer til den barokke slutning, at min nuværende politiske stilling skulle skyldes, at dengang havde Sovjetunionen ikke atomvåben, og det har Sovjetunionen nu — når det ærede medlem endelig vil tale atomvåben, så tillader jeg mig at minde ham om det, som han ikke ved, og det, som først for alvor gør atomvåbnene farlige, nemlig at de langtrækkende interkontinentale raketter er kommet til siden; men i øvrigt vil det være ørkesløst og meningsløst at bruge denne debat og tingets tid til at skændes om noget sådant. Det, det drejer sig om, er, at såvel 1938-talen som 1948-talen blev holdt før februar 1956, før den 20. kongres i Sovjetunionens kommunistiske parti, hvor Khrustjev gjorde op med 25 års misregimente under Stalin. Man kan bebrejde mig — og jeg er bange for, at jeg ikke har nogen undskyldning — man kan bebrejde mig, at jeg ikke har set, hvad jeg måske trods alt havde mulighed for at se; man